

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an..... Lei 180.-
 Pe un jumătate an..... Lei 90.-
 Pe 3 luni..... Lei 40.-
 Autorități și instituțiuni..... Lei 500.-
 In streinătate dubla.

**ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
 LA ADMINISTRATIA ZIARULUI
 CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19**

REDACTIA:

Cluj, Strada Regina Maria Nr. 4. — Telefon: 7-69
ADMINISTRATIA:
 Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon: 10-86

Avertisment.

Avem în România un partid politic condus de concepții bolșevice albe, partidul liberal, și avem singuratică nucleu, slabe, de adevărați comuniști, dar ascunși sub numele de blocul muncitoresc și țărănesc.

Partidul liberal propagatorul etatismului bolșevic, și a anarhiei de sus, fiind la guvern, totdeauna a dispus asupra nucleelor comuniste, prin intermediul conducătorilor bolșevici, plățiți atât de Moscova, cât și de siguranță. Astfel se produceau, la comandă și în timpul dorit de conducerea liberală, comploturi fantaziste. Siguranța, natural, descoperirea imediat comploturilor celor zece oameni; comuniștii ajungeau în vilegiatură la Văcărești și după câteva luni erau din nou puși în libertate, pentru ași putea continua rolul dublu de agenți provocatori liberali și plățiți ai Moscovei.

Comploturile comandate, natural, își aveau efectul dorit asupra Regelui Ferdinand și Pațului: Țara fiind în pericol, liberalii rămăneau la guvern pentru că erau tari.

Iată că evenimentele dela Timișoara ne dovedesc că nu s'a terminat cărdășia liberalo-comunistă. Extremele s'au întâlnesc și în opoziție Șeful liberal din Banat, senilul domn Cosma, în curaj pe ziaristul liberal să transmită știri false „Viitorului”.

Suntem fericiți cum s'au întâmplat incidentele dela Timișoara, și felicităm guvernul pentru țaria strășnică pe care a dovedit-o. Tărie care îi prevestește o lungă guvernare.

Partidul și guvernul național-țărănesc, este și trebuie să fie expresia vie a maselor majoritare din această țară. Poporul român a votat partidul dlui Maniu, pentru că vrea ca acest șef occidental să curețe țara de neștință și de cei ce îi răpeau aerul și lumina. Curățirea trebuie făcută la dreapta și la stânga deopotrivă. Liberalii, și toți agenții lor ascunși prin diferitele slujbe de stat, și prefăcuți azi în sabotori lași ai noului regim, să se trezească la realitate. Pot încă să se adapteze noului ritm pe care națiunea vrea și trebuie

să-l aibă. Dacă nu vor înțelege realitatea, vor zbura în neant ca noroiul de pe roata automobilului ce trece cu mare viteză.

Spre extrema stângă operația se simplifică: social-democrații pot fi — și azi sunt chiar — utili; dar comuniștii blocul muncitoresc țărănesc sunt cu totul indezirabili la noi. Vom strivi ca pe păduchele, ce amenință curățenia corpului.

Atenție! Domnilor albi și roșii! Nu puneți la încercare răbdarea poporului românesc!

Nu provocați națiunea prin impulsăturile voastre, căci re-

acțiunea sănătoasă vine, și nu poporul va avea de pierdut din acea mișcare regeneratoare.

Dacă în zece ani de luptă grea am închinat dictatura albă, și dacă din sentimente de patriotism superior nu am cerut capul învinșilor să nu se obrăznicească împreună cu aliații lor comuniști că o pășesc; pentru că suntem hotărâți să ne păstrăm și să ne apărăm poziția câștigată prin luptă. Și slavă Domnului avem destule resurse și mijloace ca să ne apărăm cu dârzenie și deplin succes.

„Chemarea”

Adulmecătorii.

Aceștia sunt câinii de vânătoare închiși între zăbrele, cari cu nasul în vânt adulmecă zarea, tremură și se scheaună, îndată ce miros de sălbătăciune, adus pe aripi de vânt, le sgândăre nările...

Dar tot adulmecători sunt și acei naufragiați politici cărora soarta le-a hărăzit numai nenoroc pe întinsul și largul mărilor pe unde au plutit, aciuiați în coada partidelor lor politice. Căci aceștia, acești pituși cari fac politică de-a ascunsele, acești îndrăzneți, anonimi, îndrăzneți numai pentru că le stă în față anonimatul, sunt cei ce la alesul bobocilor n'au norocul să apuce ceva. Atunci se supără foc. Și n'au supărarea lor bârlesc, bârlesc în taină, cât pot pe ce-i ce le-au luat-o înainte, dar ceea ce fac cu tot devotamentul e e pândă. Stau la pândă în colțuri de stradă, în cafenele, în birourile lor, la catedrele lor și de multeori chiar lângă masa altarului unde se întâmplă să oficieze, sfânta slujbă — din Crăciun în Paști.

În privirea lor se strecoară ură, față de toți cei ce li s'au întâmplat vrodătoarăși; zimbesc, totuși, când li se întinde mâna și-și netezesc mustața căruntă — unii o au și așa — ca să-și ascundă crisparea gurii, semnul trădător al chinului.

Iată-i: s'au întâlnit doi adulmecători! se cunosc, căci își au semnele lor, semnele impuse de fatalitate. Dacă se întâmplă să se întâlnească într'o sală — fie și sală de conferință profesorală — dau binețe tuturor (săraca binețe venită din suflet, cum nu s'ar putea da binețe lor!), dar între ei își strâng simțitor mâna, se strecoară tiptil la locurile lor obicinuite, și ciulesc urechile. Parc'ar fi niște cai năvălași, cari aruncă cu ce pot, mânca-i-ar ciorile! În clipa aceasta pândesc. Se fac că vorbesc

între ei — adulmecătorii, par indiferenți la ceea ce se spune în preajmă-le, da nimeni nu aude mai bine ca ei ceea ce se vorbește. De se întâmplă să scape cuiva o vorbă care-i atinge și numai cu un punct de pe vorbă, să-i vedei cum tresar, ca mușcați de șarpe. Apoi încep: că nimic nu-i bine ce se face de alții, că... cutare a promis că va face așa și așa și n'a făcut nimic. Și acuză pe capete pe toți cari li se par că i-au întrecut în noroc.

Adulmecătorii aceștia își au psihologia lor caracteristică. Sufletul lor e ca și o baltă peste care s'a țesut des totul broaștei. La suprafață e de un verde atrăgător, iar dacă îl sgânderi, duhnește mocirla îndăușită. Așa e sufletul adulmecătorilor. Pare, uneori, liniștit și împăcat cu sine, — părere ferește! Și, poate datorită osteneții de înfrânți ai sorții, par uneori firi împăciuitoare. În clipe ca și aceste adulmecătorii sunt cei mai perfizi. Mai ales de li s'a întâmplat să treacă și prin școli poștești. În școlile acestea au învățat poruncile lui D-zeu. Au învățat ce trebuie să facă și ce să nu facă! Dar fiindcă în nici o poruncă dumnezeiască nu poruncește să faci binele totdeauna, ei se mulțumesc să implinească legea, adică să nu facă binele, atunci când orice om cu frica lui D-zeu simte imperios porunca de-a face binele. Poate că tablele lui Moise anume nu cuprind și porunca aceasta expresă: „să faci binele totdeauna”, — ca falșii interpreți ai poruncilor dumnezeiești să-și tradeze uriciunea sufletului, care nu mai are putere să se strecoare și printre literile legii, să citească și să simtă adevăratele porunci. Adevăr grătesc: Din răutatea lor îi veți cunoaște pe dânsii, sunt adulmecătorii. Zimbetul lor acru, privirea amară, sufletul răscolit de ură și de pândă.

G. Olteanu.

Memento.

În procesul de refăcere morală a țării, inițiat de guvernul Maniu, se impune cea mai strășnică asprime și consecvență. Nu există motiv atât de puternic care să facă guvernul să devieze câtuși de puțin dela linia de conduită ce și-a impus-o. Nici-o autoritate nu poate trece peste preceptele morale, căci fac parte integrantă din programul de guvernare al partidului național-țărănesc. Cinstea politicianului, a demnitarului și funcționarului trebuie să fie mai presus de toate și să formeze cel mai important criteriu de judecată la însărcinările ce se dau, la numirile ce se fac.

Deasemenea nu poate fi admisă nici o scuză din partea celor găsiți vinovați în chivernisirea banului public, în exercitarea funcțiilor încredințate și în aplicarea legilor. Orice abatere, abuz, reacredință și excocherie trebuie sancționate cu asprime exemplară — așa zice cu cruzime — pentru că procesul de asanare, terapeutică morală să fie cât se poate de radicală.

Operațiunea și măsurile profilactice trebuie să fie desăvârșite, tot ce-i putred, bolnav și contagios trebuie stărpit din rădăcini.

În fața acestui imperativ categoric cad și amușesc interesele, de orice fel ar fi, de oricine ar fi susținute, singur interesul superior al țării urmând să fie îndreptarul nostru al tuturor.

Suntem atât de geloși de reputația partidului, a parlamentului și guvernului încât vom lupta din răsuperi pentru că prin nimic această reputație să nu fie pătată, ca nimeni să nu o mânjească. Și vom reacționa numai decât, cu violență și hotărâre ori de câte ori vom observa că prin mlaștinile politice nu se va umbla pe potecile curate.

Suntem dușmani hotărâți ai nepotismului și nu putem admite transacțiuni și îngăduință când e vorba de interesele publice. Pentru că acestea să fie bine servite, se impune o rațională distribuție a pensului de muncă, mai ales în posturile de comandă cari reclamă oameni întregi.

Tendința de specializare din țările streine trebuie să ne dea de gândit. E doar cu neputință să faci față nevoilor multiple și să soluționezi problemele mari fără a le studia temeinic și fără a dispune de cunoștințe de specialitate.

Complexitatea problemelor cer oameni de inimă, oameni devotați marilor cauze și realizări pe cari le așteaptă țara dela noul guvern. Fiecare om să fie pus la locul potrivit aptitudinilor lui.

„Ar fi stupid să cari gunoierul cu cai de cursă” exclama într'o bună zi un venerabil politician. Acolo unde serviciile publice cer oameni titrași, să fie puși oameni cu titluri academice, oameni de bransă. Să se facă o bună distribuție a muncii.

Numai așa vom putea obține maximum de rendement și răsplăți meritele și talentele.

Intre reorganizare și lichidare.

Infrânt de vremuri și de oameni, depășit de evoluția istorică și rosturile noi ale României întregite, partidul liberal încearcă să s'agăte de ecranul actualității printr'o fariseică operă de reorganizare, ai cărei stegari să fie tinerii partidului.

S'au și găsit de fapt câțiva tineri cari să anunțe acțiunea de „reorganizare” și în fruntea lor stă însuși sunătorul nume al dlui George Brătianu. Numai cât opinia publică cunoaște azi atât de bine vechile sisteme liberale încât cu greu se lasă înșelată de o acțiune care dacă are ceva veridic la suprafață, apoi e pustie de suflet și de orice ideologie nouă, în profunzime.

În ultimul timp, de când partidul brătienist s'a trezit din „liberal” (în adevărata semnificație a cuvântului) un partid de aspră dictatură, s'a căutat de multeori de farseurii crescuți în școala Porcului să ni se joace aceeași comedie, fără ca la început să fi putut cineva descoperi trucul, dar azi încercarea pe care saltimbancii de totdeauna ai circuitului politic, liberalii, au întreprins-o din nou — rămâne perfect descoperită și ridicolă.

Liberalii, ori că vreau să inoculeze propriilor lor cadre injecții de optimism, ori că vreau să convingă opinia publică de vigoarea și vitalitatea partidului: alt rost „reorganizarea” pe care o trâmbițează strident pe la toate răspântiile, n'a avut și nu are.

„Reorganizare” e o noțiune care egalează o trezire la viață nouă, o întremare și o înzdrăvenire a cadrelor partidului până în cele mai adânci cute prin o renunțare la ce a fost rău în trecut și prin adaptarea noii ideologii nevoilor imperioase ale prezentului.

În cazul partidului liberal ar însemna o revizuire radicală a conștiinței morale (dacă se mai poate vorbi despre „conștiință morală” la liberali) și o abdicare dela toate mijloacele bizantine prin practicarea cărora partidul liberal ne-a făcut cunoscuți în fața streinătății ca pe cea mai coruptă țară din Balcani.

Dar, că liberalii vor sinceri acțiunea de reorganizare prin renunțarea la păcatele din trecut — avem tot dreptul să ne îndoim și să stăm de veghe. Pentru ca opinia publică să nu fie din nou, a sută și a mia oară înșelată.

Am spus că în al doilea rând o operă de reală reorganizare reclamă: adaptarea unui program de guvernare rosturilor noi ale actualității, lege general valabilă atât pentru individul singuratic cât și pentru organizațiile social politice mai largi. Fără această adaptare, partidul liberal e sortit să piară prin chiar *anacronismul* său, să se sbuciume în aceeași tragedie ca și „Götz von Berlichingen” eroul medieval ce s'a sfârșit fiindcă n'a fost în stare să se aclimatizeze vremurilor noi, în cari a fost silit să trăiască după prăbușirea organizației feudale.

Liberalii se văd ei înșiși sleiți, cu oasele pustii de măduvă și cu

arterele anemiate de orgiile guvernărilor celor 70 de ani, cât țara românească s'a numit „Brătienienă”.

Prin campania de „reorganizare” partidul liberal încearcă ultima carte.

Desigur nereușită. Dureros e însă că masa de manevră o constituie un anumit tineret, care chiar dacă și-a pierdut orice busolă morală, are totuși un titlu oarecare, pe care i-l dă tinerețea.

Reorganizarea liberalilor s'apropie mai mult de o zvârcolire similară celui care s'agăte de o frunză, pentru ca să scape de un înec sigur. Reorganizarea partidului liberal e mai mult un antidot ineficace dat unui organism otrăvit iremediabil prin păcate fără număr, prin nelegiuiri blestemate și scabroase.

În năzuința de reorganizare a partidului liberal, svăcnește mai mult decât sângele ozonat de întremare, sângele negru, neoxigenat al unui organism muribund.

Svăcnește tragedia sfârșitului, preludiază o lichidare a cărei deslegare definitivă se va produce nu peste mult.

Bazil Gruia.

Articolul 46.

(at) Neobositul ministru al Industriei și Comerțului dl. V. Madgearu, obținând mână liberă pentru deparazitarea ministerului comunicațiilor, n'a zăbovit nici douăzeci și patru de minute și a făcut lucruri ce alții nu le făceau poate în câțiva ani

Cine și-ar fi putut închipui vreodată, că faimosul Consiliu de administrare a bunurilor căilor ferate... poate fi aruncat în aer cu un singur articol, cu articolul 46 din legea de organizare a cfr.-lui?, care nici nu e invenția dlui ministru Madgearu, fiind de origine pur liberală?

Nimeni și totuși s'a făcut. E mirare dacă gestiunea cfr.-ului mergea prost? Putea să meargă bine când însăși suprema instanță conducătoare: *Consiliul de Administrație, era născut din păcat, din încălcarea unui articol de lege al cărui necesitate au justificat-o însuși legiferatorii liberali, legiferându-l.*

La acel ministru, deși s'au perindat atâtea „excelențe” și „vice-excelențe”, n'au dat de faimosul art. 46. A trebuit să vină o „oaspe”, un ministru înterimar ca să remarcă starea anormală.

Pentru dl ministru Madgearu, aplicarea curajoasă a art. 46 poate fi o mândrie și pentru guvernul din care Dsa face parte ca un puternic stâlp al lui, un strălucit succes. Nu mai puțin maniera elegantă și occidentală cu care dl prim-ministru a înțeles să rezolve „criza”.

Art. 46, salvatorul averii colosale ce este cfr.-ul pentru un neam, dă țării cele mai justificate speranțe pentru un viitor apropiat mai primăvărat, repunând cfr.-ul în patrimoniul națiunii.

De parazitarea cfr.-ului de lipitoarele nemiloase ce i-au supt sângele un deceniu, este una din cele mai rașunătoare succese ale guvernului; efectele-i binefăcătoare nu vor întâzia.

Felicităm guvernul pentru buna idee de a-și întoarce privirea și către cei mai bravi prieteni de opoziție ai partidului naț.-țărănist cari au fost ceferiști, demni de o soartă mai bună și de o solucitudine mai pronunțată a partidului național-țărănist.

Aviz. Orice manuscrise se vor trimite pe adresa ziarului „Chemarea”, Str. Regina Maria 4. (Tipografia Națională) Cluj. Manuscrisele republicate nu se înapoiază. Redacția.

Chemăriști și Vestitori.

Ambele numiri implică organizații juvenile de natură politică-socială. — Chemăriștii s'au născut în focul luptei dârze de opoziție, atunci când partidul național primia pe lângă loviturile din afară ale clanurilor ciocoiești liberalo-averescane, și trădarea din năuntru, din partea acelorala care mirosul fripturii era mai puternic decât un crez politic. Chemăriștii sunt expresia devotamentului și curajului civic în lupta grea dintre două lumi: cea nouă, care avea de partea ei sărăcia materială, dar bogată în cele mai frumoase idealuri de dreptate, libertate și demnitate cetățenască, și cea veche sclerozată în apucăturile murdare și meschine ale fanarului, dar îmbietoare prin toate bunurile și bunătățile ce le aducea puterea, guvernarea de exploatare și îmbogățire.

Când în focul luptei conducători vajnici, ostași bătrâni și de încredere și-au vândut sufletul la masa Porcului, tinerimea de aici din Ardeal a ieșit la luptă, ca la 48, spunând ritos: „mai suntem și noi! Avem și noi un suflet și un crez”!... Și au început lupta de îmbărbătare și trezire a mulțimii desorientate dând un exemplu magistral de civism trădătorilor, și un impuls multora din cei rămași la cârmă, dar cu sufletul îndoit.

Așa, au aprut chemăriștii: în cea mai grea cumpănă de opoziție cu un singur crez acela al luminării masselor, al încurajării la luptă cetățenească, pentru drepturile unui neam liberat, dar care nu era încă liber în țara lui.

Vestitorii, sau tineretul liberal, sau liberalii cari se deșteaptă, numele organizației — dacă există — este semnificativ. Dar când s'au deșteptat? Vestitorii s'au trezit de mirosul fripturii porcine care ademenise și pe bătrânii sărmani cu duhul. S'au trezit „vestitorii” în vremea guvernării tiranice ciocoiești, ca să apere această tiranie și să fipe în toate părțile „puterea”, capacitatea, miracolul guvernării deceda-

tului tiran dela Florica. Indulgiți și mânjiți din fondurile secrete ale macacului Guță dela siguranță ori ale brăscoiului cântăreț al „lacrimilor noastre”, șterpelitori de sutare, dela vre-o cantină, ori vre-un bol studentesc, sau chiar de mii, zeci de mii dela „Petru Maior”, vestitorii sunt conșențenți cu ei înșiși, cu crezul de tarabă și invârteală brătienistă...

Vestitorii, fii de țărani îi vei găsi la colțuri de stradă, spre rușinea lor — vorbind cu scârbă de „opinca puturoasă” incapabilă de orice act cetățenesc, inconștientă massă amorfă care trebuie condusă prin apăsare, prin măsurire de alegeri, cenzură și stare de asediu; dar apărând burghezia română liberală, „a cărei necesitate se confundă cu existența statului, a cărei creiere și consolidare o justifică chiar furtul, exploatarea vampirică, care-s legi naturale”... și, câte alte năsbătii zeletiniste, papagalizate de vestitorii liberali.

Nu zău, dar acești tineri sunt caraghioși: a vesti ce? morala Porcului, capacitatea stârpită vintilistă, panglicăria veșni: ului șef candidat dela Vâlcea? sau ofensiva culturală a lui nenea Trapanache petrolistul din Buzău?...

Tineri vestitori, nu v'ați simțit loviți în demnitatea de oameni cuvântători, de bălbăilele agramatice ale „șefului ereditar”, ori de caragealismele doctorului culturii, cu ocazia conferinței liberale dela „Corso”? Ce întrebare? Păi tocmai această absență a simțului demnității și realității vă justifică existența...

Liberal român și ideal sunt două noțiuni care se exclud prin concepție. Chemăriști și vestitori: ce contrast!

Deoparte o generație nouă cu idealuri de dreptate și devotament pentru marea mulțime; de alta degenerarea în fașă, ghicitori de toamnă, cari vestesc sosirea iernii, ce inghiață simțul moral și demnitatea, guitatul postum al Porcului.

Dinu Florian.

Maniacul dela Națiunea!

Fițiuca liberală „Națiunea”, redactată de existențe rupte și neisprăvite, se bucură de colaborarea asiduă a îmbătrânitului, ca să nu zic ramolit, prof. univ. Bogdan-Duică. Ceeace nu înseamnă că ramolitul nu e și un mare învățat, fiind notoriu că în lumea universitară aceste două noțiuni se împacă. Acest mare-are savant, pe care în migăleala sa filologică stupidă îl apucă din când în când nostalgia noilor științe, este și un ambițios nemăsurat. De când în pelerinajul său fără casă și masă s'a stabilit în fine în capitala Ardealului, și-a luat în cap că el e Gheorghe Lazar al Ardealului, înaintea căruia toată lumea ardeleană trebuie să se închine. Și cum ardelenii puțin se sinchisesc de învățăturile lui scoase din vechi ziare, turbă și se răzbună. Mai nou e supărat pe nordul Ardealului, care ar fi prost și nerecunoscător față de vechiul Regat, deși acesta din urmă a dat țată la atâția români din Ardeal. Cu inevitabile date statistice și cu noi teorii din al său sec cap ne amenință, dacă nu vom primi cu osane toate lapădăturile Bucureștilor, care sunt trimise aici spre balcanizarea Ardealului ca recompensă pentru contribuția Ardealului la renașterea Principatelor.

Să ne dea voie, sbârilitul savantlăc, să rădem puțin de noua sa descoperire. Pentru că mișcarea populațiunii este cu totul altceva, decât inundarea politicianismului regățean în Ardeal, cum se practică de 10 ani încoace. Niciodată Ardealul n'a protestat și nu va protesta contra comerțanților, industriașilor, meseriașilor, intelectualilor liberi și muncitorilor din vechiul Regat, cari vor să-și fondeze un cămin în Ardeal. Munca și capitalul regățean e bine primit. Aceasta penetrațiune spontană a vechiului Regat în Ardeal e de așteptat ca în viitor să ia un caracter mai pronunțat, constatată fiind, că vechiul Regat dă un procent al creșterii populației mai ridicat, decât Ardealul și Banatul.

Dar introducerea machiavelică în organismul sănătos al Ardealului a politicianismului degenerat, detestată de chiar cei mai buni fii ai vechiului Regat, e altă treabă. Și până ce mai curge în noi sânge românesc, nu vom înceta să reacționăm contra acestor microbi distrugători de coeziune sufletească și de unitate frățească. Nu teoriile slăbănoage ale răutăciosului bătrân vor împiedica manifestarea unui instinct sănătos! Nici statisticele lui nu vor putea schimba părerea noastră despre acest flagel fanariot al neamului românesc, pe care dacă în trecut l'am putut cunoaște numai din spuse și cetite, azi îl simțim din experiență, încât nu-i nevoie să-l studiem la fața locului.

Liber e și îi stă bine savantului nostru, să fie recunoscător vechiului Regat, care l-a primit când a părăsit Ardealul, unde i s'a imputat brânză, dar să ne mai slăbească cu învățăturile lui neghioabe. Mai bine să-și vadă de catedra sa, de care a ajuns să-și bată cu adevărat joc, în loc să o onoreze. Altcum îi vom striga din nou: *nebulii la carantină!*

Poșta Redacției.

Dr. Emil Pop — Paris. Am dispus să se trimească regulat la „C. E. D. Carnegie” Paris. Colaborarea prietenilor din străinătate, de cari amintiri, ne măgulește mult. Mulțumim din suflet.

Cel mai bun preparat contra căderii părului este

„Perogen-Fortuna”

Se găsește la

„Farmacia Fortuna”

Cluj, Piața Unirei No. 33.

Scrisori din Paris.

L'Entente Cordiale....

La Cannes sub ceriul azuriu de veșnică primăvară, unde palmierii se înclină ușor la adierea vântului, ce vine de pe întinsul albastru al mării, înainte cu un sfert de veac s'a încheiat o înțelegere între Franța și Marea Britanie, a cărei importanță și rezultat politic îl simte azi Europa întreagă.

Până la aceasta dată cele două mari puteri europene aveau o serie de conflicte istorice și de politică colonială. Concurența dintre ele a lăsat mână liberă Germaniei, care prin diferite tratate de alianță și comerciale a pus stăpânire asupra Europei Centrale, orientale și Balcani formând formidabila forță a Blocului Central European. În acest timp iscusința diplomatică, cu care Austria a știut să tranșeze marile revoluții pașoptiste cari făceau să trosnească acest imperiu din toate încheiturile sale și a făcut din ea într'un timp un fel de arbiter Europae, trece tot mai mult în mâinile viguroase ale prusiului, care bazat pe cadre militariste și economice organizate admirabil își permite o politică de ofensivă a contra tot ce nu e german și o politică de conquistă colonială.

Cine știe care ar fi situația de azi a Europei întregi dacă în primăvara anului 1904 la Cannes printr'o curtoazie diplomatică Franța și Anglita nu ar fi admis deciziunea pentru un raport cordial, amical asupra tuturor chestiunilor pendente dintre ele.

Aceasta dată de altfel înseamnă o nouă epocă și în luptele politice ale Românilor. În scurt timp Partidul Național din Ardeal proclamă abandonarea pasivității și intrarea în acțiune. Efectul imediat al acestei politici e, că deputații tuturor naționalităților din Ungaria au format comitetul lor parlamentar și au realizat o armonică colaborare politică între aceste naționalități. În această colaborare mijia deja ideea unei noi formații politice, ce s'a realizat după războiul mondial în: „La Petite Entente“.

Tot cum în acest timp în urma revoluției în Basarabia renaște graiul și sufletul moldovenesc, par'că presimția sosirea dreptății istorice.

Că acest act de curtoazie a fost una dintre cele mai mari succese ale diplomației moderne s'a dovedit prin evenimentele ce au urmat dela prima bucurtură de tun din 1914 și până când pe Arcul de Triumf din Place Etoile, a sunat goarna păcii victorioase.

Conduita politică a Entente-i pur defensiva, față de politica agresionistă a Puterilor Centrale, a dat naștere la noua conduită diplomatică modernă la ideea arbitrajului și ai neagresivității.

Și dacă Societatea Națiunilor giranta păcii mondiale, depozitara politicii de arbitraj și a politicii de prevențiune în interesul asigurării cu eficacitate a păcii mondiale a adoptat ca bază politica de conduită defensivă, este recunoașterea concepției politice moderne și avansate a Entente-i.

După cum L'Entente Cordiale este forța politică efectivă, care asigură pacea în Apusul Europei și în colonii, tot așa La Petite Entente, care are de bază tot aceleași idei politice asigură prin forța ei pacea în Balcani și Centrul Europei.

La 8 Aprilie, când se împlinesc un sfert de veac dela înființarea Ententei Cordiale, care în acest timp a dat dovadă de forță și vitalitate ei, noi Români cu o vie bucurie salutăm aceasta nuntă de argint și ne asociem la aceasta mare serbare și ca soră mai mică a Franței, dar și ca membrii ai Micei Entente.

În special noi chemăriștii risipiți în toate statele celor două Entente ne vom nizu din toate puterile noastre să menținem și se adăncim acele legături sfinte, cari au fost plămădite din pământul tranșelor udat de sângele soldaților tuturor națiunilor, cari cu vitregie au luptat pentru marea dreptate istorică realizată prin ei.

Istoria cu litere neperitoare va săpa pe filele ei numele lui Eduard VII-lea care prin autoritatea sa, apoi Paul Cambou, Lord Landstowne și Delcassé, cari prin inteligența și instinctul lor diplomatic au creat L'Entente Cordiale, în timpul oportun.

Paris, 3/IV 929.

Dr. Emil Pop.

Galeria Foch.

O lipsă ce trebuie completată.

Există în muzeul militar din Paris o galerie ce poartă numele mareșalului de curând decedat și care adăpostește obiecte — amintiri ale armatelor aliate din războiul mondial. Fiecare națiune, ai cărei fii și-au vărsat sângele alături de francezi, și-a făcut o chestiune de onoare din invitația de a sintetiza contribuția sa în război prin aceea ce are mai reprezentativ și demn.

Alături de americani, englezi, canadieni, italieni, sârbi, cehoslovaci, japonezi, etc. figurăm bineînțeles și noi românii. În timp ce însă primii au vitrine bogate cu manechine îmbrăcate în uniforme respective, decorații, modele de proiectile, panoplii, arme, etc., noi nu ocupăm decât un perete, pe care se află: bustul generalului Averescu, un model de drapel românesc și opt tablouri, reprezentând scene din războiul nostru pentru întregirea neamului. Afăt.

În comparație cu celelalte state este fără îndoială prea puțin. Tablourile sunt bune, ce e drept, și am văzut multă lume admirând pe ostașul dela Mărășești în cămașa și cu arma în mână. Totuși nu este suficient.

Avem atâtea lucruri ce merită a fi expuse și cari ar demonstra rolul României în război, rol ce din cauza frontului îndepărtat este poate prea puțin cunoscut aici. Apoi — imitând exemplul Cehoslovaciei — n'ar trebui să uităm nici legiunile române, cari, constituite pe teritoriul aliaților, le-au lăsat amintiri neșterse.

O revizuire a „păretului“ românesc se

impune cu atât mai mult, cu cât acesta e un mijloc ieftin și în același timp onorabil de propagandă națională. Trebuie să popularizăm ceea ce avem bun și de merit: înainte de toate armata. Nu trebuie să lăsăm opinia publică străină să uite, că România a fost o credincioasă aliată în timpul campaniei; suntem datori nu numai viitorului țării, dar și celor 800.000 eroi, cari au luptat și sângerat pentru patrie.

Muzeul militar, formând un întreg cu domul Invalizilor, unde doarme somnul de veci Napoleon, și Foch, este una din principalele atracții ale Parisului. Până și cel mai blazat globetrotter englez îl vizitează după ce a dat raita convenită prin Montmartre și s'a urcat în turnul Eiffel. Locul este deci cel mai potrivit pentru a înfățișa lumii un capitol din istoria noastră națională: acel al înfăptuirii visului milenar. Întru cât spațiul ar permite, s'ar putea expune apoi copii de ale uniformelor dorobanților, ale tunurilor de lemn, cu cari luptă Avram Iancu, etc. Alegerea obiectelor ar trebui să se facă în orice caz cu o grijă deosebită, dat fiind, că nu este vorba de o expoziție temporară într'un oraș oarecare.

Sper, că atrăgând atenția asupra acestei chestiuni de prestigiu și propagandă națională, cei în drept vor ști să-i dea o soluție satisfăcătoare.

Paris, Aprilie 1929.

Aurel Păcurariu.

Legenda bolșevismului.

Parcă-i văd la Mărăști cu ranița pe spate, surmenați de prestațiunile supra omenesști, depuse întru apărarea gliei strămoșești: parcă-i văd chiar azi, cum se îmbugorau la față, cum puterile sleite ale unui trup copleșit de mizeriile și inconvenientele inevitabile unui războiu, primiau un curent electrizator de improspătare și primenire, când li s'a dat ordinul pentru dezarmarea și imunizarea bolșevicilor din Moldova și apoi din Basarabia. Acest fenomen al primenirii forțelor nu era altceva, decât reflexul spontan al sufletului, care înțelege să reacționeze prompt și energic contra unui curent străin de vederile, străin de aspirațiunile sale. Era reliefașul sufletului, care ca un adevărat cult iubeste pacea, liniștea și ordinea și care potrivit firii sale conservatoare și cumpănite înțeleg să abandoneze în evoluție salturile, cari pot fi periculoase.

Și acei, cari cu fețele îmbugorate și cu forțele reimprospătate au dat lovitură de grație bolșevicilor nu erau alții, decât ofițerul și soldatul român, era însuși poporul român reprezentat prin energia bravilor săi fii.

Și dacă sufletul românesc nu s'a contaminat de bolșevism atunci, când în urma împrejurărilor trebuia, să fie în contact cu ei, ba chiar a dus o luptă hotărâtă contra lor, dezarmându-i și alungându-i de pe pământul țării, și dacă poporul nostru harnic și muncitor își vede de lucrurile sale nespărgându-și capul cu bolșevismul și propaganda bolșevică și dacă nu găsești intelectual român pur sânge ademenit de utopiile marxiste și dacă noi românii suntem în această țară elementul covârșitor ca număr și dominant „de jure et de facto“, atunci nu înțeleg de ce atâta zarvă cu bolșevismul în țara românească? Nu înțeleg acest subiect cu atâta predilecție, când, românul nu este și nici nu poate fi — în urma firii și naturii sale — bolșevic. Iată de ce

susțin, că la noi există mai mult o legendă a bolșevismului.

Da. Acesta este adevărul. Recentele incidente dela Timișoara și Vulcan nu răstoarnă susținerea de mai sus. Aceste probează numai, că în masa compactă a românismului există elemente de o structură sufletească morbidă, deci străine sufletului robust și sănătos al națiunii. Probează, că acestor fermenti ai dezordinii le lipsește capacitatea adaptabilității simțului de pace și ordine atât de pronunțat al poporului nostru. Ori aceste manifestări izolate a câtorva cretini nu ne îndreptățesc, ca cu orice preț să inventăm noi bolșevismul, atunci când toată lumea fuge de el.

Ne servesc însă aceste incidente drept un memento pentru a abandona sistemul toleranței noastre. Dacă sufletului blajin al poporului românesc îi este străină concepția asimilării forțate a cetățenilor de altă limbă, iată însă că cele întâmplare la Timișoara ne impun în mod imperios asimilarea forțată a tuturor elementelor cari conviețuesc cu noi, la sufletul națiunii, la simțul de pace și de ordine al poporului. Iată datorita guvernului, ca prin profilaxia legii să însănoțeze aceste elemente morbide. Să se aplice deci rigorile legii față de toți aceia, cari fie direct, fie indirect încearcă numai să turbure pacea și ordinea în țară. Sufletul pacinic și iubitor de ordine al națiunii reclamă aceasta.

Și după ce prin rigoarea legii se va face asimilarea forțată a acestor indivizi ai dizordinei, simțului iubitor de pace și ordine al națiunii, ne vom convinge de fapt, că întreg bolșevismul la noi a fost numai o legendă. Poporul român, la Budapesta a salvat Europa de comunism, n'are teamă de acel pericol, care în România numai sub formă de legendă există.

Alhor.

DI Ministru Mihaiu Popovici refuză ziarul „Chemarea“....

(at) Cazul este semnificativ de tot. Ca orice instituție, dimineața desfacem și noi posta noastră, aducându-ne mai câte un articol trimis din provincie, mai o scrisoare de încurajare, mai un mandat postal asupra unui abonament, etc., dar iată că posta din zilele trecute ne-a adus ceva senzațional. „Chemarea“ trimisă dlui ministru M. Popovici, abonat în toată regula, ne-a fost retrimisă cu mențiunea că se refuză primirea.

Aprecieria dlui ministru Popovici asupra „Chemării“ o cunoaștem. Nu vom insista deci asupra ei, căci nu e nevoie. Dar tocmai fiindcă știam că dl ministru Popovici ține mult la organizația și ziarul nostru, n'am înțeles de loc refuzul.

L'am supărat pe dl ministru fără a avea această intenție? — ne-am întrebat — am comis noi vre-o greșală? continuam întrebând și dialogând cu noi înșine; nimic n'am descoperit până într'un timp. Dar iată că ne-a venit și explicația.

În acel număr refuzat era vorba de matrapzălăcurile unui administrator financiar... cu unt pe cap, și noi l'am cam lătit la soare... Cum mulți administratori nu sunt altceva decât copii adoptivi ai unor funcționari mari și mărișori de prin București... susținându-se reciproc, natural în bine ca și în rău se putea ca un funcționar dela centru gășind despre începutul unei campanii pornită în contra unui... „adoptat“ sa-l lase pe acesta pe mâinile nemiloasele „Chemării“? Iată soluția ministerului! Se putea ca el să lase ca glasul de protest tipărit în „Chemarea“ dlui ministru Popovici la fei ca și în „Chemarea“ ori căruj abonat să pătrundă până la... ministru? Nu! Deci? Radem „Chemarea“ dela Ministerul Finanțelor...“

Dragă confiscător anonim al cores-

pondenței particulare a dlui ministru Popovici! Te-ai înșelat, pentru dublu motiv. Te-ai înșelat pentru că noi am pus în plic ziarul „Chemarea“ trimițându-i-o dlui Ministru, pentru ca să fim siguri că o va primi. Te-ai înșelat pentru că vezi noi cunoaștem țaria legăturii sufletești dintre noi și cei ce conduc azi Țara, și am denunțat în public cazul refuzului și li aducem chiar noi la cunoștința dlui ministru Popovici că „D-Sa“ a refuzat „Chemarea“... căci Dsa nu știa acest lucru, o știm noi cu precizie, să o afle deci acum dl Ministru.

Cazul este interesant, — incontestabil — dar mai presus de toate semnificativ. Nu e un caz izolat, este un caz identificat. Un funcționar pus bineînțeles și în serviciul unui partid politic actualmente în opoziție, îl „apără“ pe ministrul său de „neplăcerea“ de a i se aduce la cunoștință, abuzuri, punghășii etc. Că în partidul liberal aceasta mentalitate de confiscare a superiorului era o dogmă, o știm, noi însă vrem să rupem în două această tradiție. Îndrăzneala funcționarului care confiscă informațiile Ministrului său, și se vără ic între opinia publică, setoasă de îndreptarea unor anomalii, și de accelerarea purificării administrației Țării, este pe cât de caracteristică pe atât de generală...

Suntem de părerea ca „anarchia“ din ministere — dacă există — să se suprimă cu aceeași energie ca și în restul țării. Totalul cazurilor mici și izolate, creiază evenimentul iar „stropul cu strop al mărilor potop!“...

Cetiți și răspândiți
CHEMAREA

Intensificarea exportului.

Intensificarea exportului este astăzi fără îndoială problema ce preocupă în cel mai înalt grad, cercurile economice ale guvernului. Tatonările făcute în ultima vreme în streinătate, cum și studierea modalităților organizării unui export regulat de vite în Italia sunt indicii sigure în direcția aceasta, pentru că a fost suficient timp material ca să ne convingem, că mult trâmbitate intensificării ale exportului de până acum, n'au fost decât niște formule pasive și impotente.

În absența unui export regulat și organizat al produselor noastre rezidă toate greșelile defunctei politici economice, ale cărei urmări nefaste se repercutează violent asupra situației actuale. Tot lipsa acestui export a contribuit și la agravarea crizei economice și valutare pentru că este imposibil de conceput ca să se poată susține „à la longue” o valută, în sprijinul căreia nu concură, sau concură extrem de capricios, exportul produselor țării respective.

N'am exportat și dacă în sezonuri extrem de favorabile am exportat ceva, exportul nostru a îmbrăcat o haină primitivă, așa că n'am obținut rezultatele la care ne îndrituiesc bogățiile țării noastre. N'am avut o politică de convenții, sau cel puțin, acorduri comerciale, atunci când conjuncturile favorabile ne permiteau o astfel de politică. Am exportat atunci când condiții excepționale de rentabilitate îndemneau pe streini să ne cerceteze și să ne cumpere produsele țării noastre, și cari la primul simptom ne abandonau pentru competitorii mai bine inspirați în arta de a vinde. N'am știut să ne legăm cumpărătorii și pentru viitor, am fost concurați pe piața internațională de toți vecinii mai puțin dotați decât noi, așa că nu trebuie să căutăm prea departe cauzele crizei ce ne bântuie cu furie țara de 10 ani încoace.

Am pierdut contactul economic cu piețele streine încât astăzi suntem complet izolați de lumea comercială a Apusului. Cumpărăm și acum din streinătate. De vândut, nu vindem, vindem puțin, dar totdeauna sporadic și fără beneficiile la cari am avea dreptul integral. E timpul deci să se termine cu această politică de export medievală, e timpul să destindem situația economică internațională în care virtualmente ne strangulăm, pentru că mai presus de toate trebuie să predominie interesele naționale și interesele majorității locuitorilor acestei țări. Avem ce să exportăm, rămâne să găsim modalitățile de export, pentru că să ne bucurăm real de beneficiile imense ale unei balanțe comerciale active.

În linii generale exportul nostru se rezumă la cereale, vite și petrol. Sezonul cerealelor este încă departe, așa că problema lui nu se pune deocamdată pe tapet. În orice caz mărirea cantității exportabile de cereale este primul punct principal și aceasta nu se poate obține prin ultima măsură, standardizarea. Trebuie să mai întâi procurate mijloacele ca să se semene mai mult și mai sistematic. O politică agricolă nu poate începe cu standardizarea, pentru simplul motiv că nu avem ce să standardizăm!

Nu tot așa stau lucrurile cu chestiunea exportului de vite. Stocul nostru de vite mărindu-se în fiecare an cu 1.500.000 capete, lasă libere pentru export cam 250.000 capete de vite cornute, pentru că consumul intern se urcă deabia la un milion și un sfert capete. Astăzi nu exportăm decât aproximativ 70.000 capete anual. Diferența până la disponibilul nostru de export însumează cam 2—3 miliarde lei.

În ce privește petrolul stăm și mai bine, conjuncturile internaționale favorizându-ne de aproape. Prin limitarea producției mondiale de petrol de către marile trusturi „Standard Oil” și „Royal Dutch Shell” se urmărește urcarea prețului petrolului. Rămâne ca producția noastră de petrol să crească și să obținem astfel maximum de avantagii. Perspective au fost... și sunt!

Gh. I. Popescu.

Cultura ardelenescă, sau d. G. Filipescu alchimist politic.

Perioadele de ascendență și descendență ale alchimiei s'au strecurat neobservate cu întreaga lor organizație de pe planul ideilor cari au preocupat lumea. Redevenite științifice practice, produse de aceasta nouă, — azi atingând maximum de decrepitudine, — colonie de demență idee creatoare erau prea ridicole și a mai provocat apoi inversiuni psihice, cari nu inspirau cătuși de puțin griji de maternitate opiniei, dar înființarea răslețelor scene de marionete periclitau existența teatrelor. Spiritul materialist al alchimiei din secolii trecuți s'a reproduș prin infecție, nu însă în forma inițială puțin abstractă: alchimia politică.

Celelalte țări ale Europei au oferit acestei categorii de specializare terenuri mai mănoase, partizani mai numeroși, la noi însă numărul lor se reduce la un „șef” d. Grigore Filipescu, secundat de o patrulă de mercenari cu bocancii rupți și pe a căror tunică este agățată eșarfa cu inscripția: „Și noi suntem alchimisti politici cari lucrăm pentru descoperirea panaceului ministerial”, având ca organ pentru strângerea membrilor, cotidianul „Epoca”, (a nu se confunda cu ziarul de odinioară al decedatului N. Filipescu).

Un fenomen curios urmărește însă pe acești moștenitori: albinismul Lipsa infuziunii sângelui proaspăt al vremilor contemporane, însoțită vecinic de un instinct nomad de colindare, — nu numai de Crăciun — prin repertorii diferitelor organizații pentru surprinderea „sacului cu lână” ministerială rămas vacant, a atrofiat simțul văzului și al auzului, rezultând din intervertirea anotimpurilor sociale.

Intr'un număr trecut al organului oficial pentru recrutarea ucenicilor, unul din mercenari încearcă să tragă pleoapa scortoașă a bocancului pentru ca dege-

tele să nu mai vadă lumea din afară deci să se acomodeze calităților stăpânului dar care în ciuda lor revine aruncată de trambulina curiozității, iar cu cealaltă mână încearcă dacă poajhița transparentă a culturii alchimistilor politici nu se potrivește civilizației și bontonului „respectivilor” ardeleni.

Că „prânzul de gală” a produs o superaciditate în stomacul regionalismului cultural, al patrulei de mercenari este incontestabil, mai mult încă romanța albinismului pare că provoacă întâzieri și chemări telefonice în percepțiile politicianilor alchimisti. Unii mănâncă și alții răgăe este o paralelă sinonimă cu invitații banquetelor diplomatice și mojiicii alchimiei politice.

Dar pentru ce atâta atenție unor rânduri de nudă paperasie: este eufemia unor naufragiați ai vieții politice a căror idei epileptice nu pot jigni autonomia purului adevăr; nu cultura subalternă va putea condamna pe cea mai înaltă, chiar dacă este numai în imediata superioritate.

Nu de Filipescu, nu căpătânie pe cari dă le pipăi cu părintescu-și scut vor putea măsura cultura noastră, a ardelenilor; trece această atribuție prevăzută în statutele crezului dtale altor oameni permițând restului să se ocupe de civilizația Ardealului, — te sfătuiască, — pentru că prinoul nostru politic dat prin guvernul național-tărănesc și tezaurul nostru cultural nu pot fi apreciate de sfera dtale și a patrulei ce conduce! Și ne miră circumstanța, că nu ți-e frică să completezi ziarul „Epoca” cu atari subiecte, căci dacă declari războiul culturei bazată pe regionalism nu știu care vor triumfa: occidentalii dlui Iuliu Maniu sau orientalii dtale.

Dragoș-Sibian-Ardelleanu.

Tragedia unui primpretor

Categoria cea mai greu încercată de funcționari — pe timpul absurdelor guvernări liberale și averescane — erau primpretorii; o știm prea bine. Abuzul cerut dela centru, refuzat... se pedepsea cu abuzul... suspendării, transferării, intimidării cine nu o știe? Vroind să faci istoricul afacerilor murdare, istoricul abuzurilor regimurilor trecute ar trebui să muncești vieți întregi. Nu ne vom pierde timpul cu așa ceva, în schimb vom schița în linii mari tortura unui primpretor ajuns azi în cea mai neagră mizerie pentru că n'a vroit să-și vândă cinstea.

Iată ce destăinuie într'altale dl Gh. G. fost primpretor în săcuime:

„Sunt aruncat pe drumuri de politica lor, pentru că să poată fi căpătuit un jidan maghiarizat, un bețiv fără pe-reche, care a transformat Pretura în cârciumă — trecut acesta prin toate partidele politice, scos din serviciu de cinci ori până acuma, ca netrebnic, și mai pe urmă în 1925 scos din serviciu pentru necunoașterea limbii române. E un individ alungat de unghi pentru potlogării, iar pentru șapte nu tocmai patriotice a fost urmărit de siguranță.

Iar eu — sunt scos din serviciu în urma unui proces ce mi-a înscenat partidul maghiar și câți-va români vân-duți unguirilor, pentru a face loc celui de mai sus. Eu care-mi făceam datoria încă din acele vremuri când nu un jandarm român a fost răpus de gloanțele revoluționarilor săcui! a trebuit să plec că să-i fac loc susținutului partidului maghiar și al unui jidan fost senator liberal și rector al Universității din Debrefin pe timpul comunismului.

Dacă cele de sus sunt adevăruri-ade-vărate — n'avem motiv să credem altfel — atunci scoaterea din serviciu a maghiaroidului bețivan și reintegrarea primpretorului Gheorghe G. suspendat în 1927 pentru ficțiuni, e o chestiune de prestigiu românesc.

Reformă administrativă și regionalism.

În limbajul politic dela noi, s'au creat idiotisme cari adesea aduc turburări și neînțelegeri, în jurul unor chestiuni destul de importante, cum sunt mai ales cele de ordin politico-social. Așa este cuvântul regionalism, care în limbajul cotidian, este întrebuițat ca sinonim al cuvântului „separatism”. Aceste două noțiuni însă, nu sunt de loc identice după cum ar părea la prima vedere.

Regionalismul, este un ansamblu de

credințe, de obiceiuri, de năzuințe a le aceleași colectivități, preocupate de nevoi și interese identice.

În legătură cu noua reformă administrativă proiectată, se naște întrebarea: este sau nu, periculoasă, pentru unitatea națională, o descentralizare administrativă pe regiuni?

(Evident că ea este declarată nefastă de către liberali, cari nu privesc cu ochi buni nici curățirea celor câteva zeci de mii de vagoane de gunoi, depe străzile Bucureștiului)

Un răspuns la întrebarea de mai sus ne dă și istoria. Cine cunoaște de exemplu istoria Italiei, nu poate nega existența regionalismului italian. Acolo n'au fost numai năzuințe, obiceiuri și credințe comune, căci diferențierile regionale de acolo erau brazdate mai adânc, erau în însă-și limba aceluia popor, cu dialectele lui deosebite și cu o literatură proprie, cum este cea siciliană, napolitană și altele. Și totuși aceste diferențieri radicale la aparență, n'au împiedicat unirea Italiei de astăzi și cu tot acest regionalism pronunțat, psihoza fascismului, a inundat Italia, dela un capăt la celălalt, biruind atât vrășmașii interni, cât și pe cei externi. Aceasta, pentru că „în aceste mici focare regionaliste se înroșire fierul ce urma să fie pus pe nicovăla”.

Este semnificativ faptul, că țările din Europa, cari au dus o luptă înverșunată pentru unitatea națională, sunt tocmai acele țări cari au avut cel mai puternic regionalism dovedind că regionalismul nu poate fi considerat pericol pentru unitate. Un exemplu viu, este Elveția. Aici, găsim religii deosebite, secte diferite, cantoane a legi diferite și cetățenii toruș trăesc în cea mai perfectă unitate de stat.

De ce ar periclita atunci numai la noi regionalismul, unitatea noastră națională și prin urmare de ce numai la noi, descentralizarea administrativă pe regiuni, ar fi un rău ce s'ar aduce țării noastre.

Regionalismul nu este dăunător, ci este chiar util, evoluțiunii unui stat unitar, dacă descentralizarea administrativă nu uită un element: regiunea trebuie să fie un organism viu, o celulă, care conviețuiește cu celelalte și cari toate într'o sigură unitate, formează statul.

După guvernările păcătoase de până acum, se simte o specială nevoie ca administrația locală să aibă toată forța de inițiativă necesară unei purificări

Guvernul Maniu dând țării legea administrativă va mai pune o piatră solidă la temelie acestei țări, care acuma începe să-și afirme adevărata ființă, în existența statelor moderne din Europa.

Onoriu Chețianu.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

Antipa Giunghiu com. Aivai. Intradevăr ne apropiem de aniversarea bociturilor și urletelor a foame... a averescănilor, la „Stăna New-York-Cluj” disperați și rău flămânzi. Parc-1 văd cum deshoizându-și fălcile înspăimântătoare Friptomir Silvion urla îngrozitor a „Chemarea Tinerimei Române”. Iuda Ardealului, bufonul Tavi, comerciantul de șprițuri Popa, bănuind că urletul Friptomirului, va proveni intradevăr din vre-o durere sufletească ori trupescă, l'au cercetat mai deaproape. Analiza sufletului a mers repede, căci s'a constatat unisono că nu avea suflet odată-ce pentru o friptură, un ciolan, a vândut un neam întreg. Cercetându-i trupul i-au descoperit în gât un os ce împugându-l împedeca să-și inghită liniștit friptura. Osul a fost identificat, și ce credeți ce-a fost? „Os chemareus tinereimus românus”. De aceea urla bietul Friptomir. Osul n'a putut fi îndepărtat cu nici o intervenție și din această cauză Friptomir înclină a răzbanare, mai mult ca paița. Tavi, care cu scârboasa-i gesticulație, imitând o bulian-dră poza și amenința cu răzbanare o țară întregă dintr'un local de consumație după o beție în toată regula. Imi răsună în ureche și acum urletul strident al cocotei politice românești spunând: „iar pe naționali dlui Ma... niu... lă... sa... ții... în... grija... mea!!! crezând că va cumpăra țara cu cele 13 milioane, și apoi își va face de cap, venind la putere. Nu-te-a ajutat Dumnezeu, să nici nu-ți ajute nici odată. Cât despre „măniile” tale... murdărite de milioane, noi am fost în grija lor. Sufletele însă le-am ferit de M. Ta (murdăria Ta) și vezi am scăpat cu

suflet curat. Cocotă politică acum Tu ești în mâinile noastre, noi însă nu ne răzbanăm... în schimb ne batem joc de Tine și dacă ți-i mult... ne jertfim a Te scuipa.

Dimitriu, — Cluj. Întrebăm dacă e adevărat — deoare-ce se vorbește — că nu plățiți nici o chirie pentru încăperile ocupate de Dv. în Calea Victoriei, în schimb ridicați o chirie frumoșică după imobilul din Str. Clemenceau, iar apartamentele destinate pentru a le ocupa, dela Adm. Fin. stau goale. Nu credeți că bieții funcționari cari stau înghesușiți în câteva mici birouri infectate de mulțimea care se perindează zilnic prin ele în cel mai scurt timp trebuie duși la Colibița pe când Dv. vă desfățați ca cel din biblie. Domnule Dimitriu! Noi credem — nu din rea voință — că nu se mai poate să fiți și cu cloșca și cu ouă și cu puil.

Dis — „ordinea” București: Iar dați alarma că Agricultură e amenințată de dezastru. Vi teamă de secetă? Mai mare secetă ca în zece ani de guvernare din regimul trecut nu va mai fi, numai fantezia Dv. poate crea.

Doi C. și un I. Cluj: Nu-i ai dragi pe Chemăriștii Partidului Național Tărănesc? Dar atunci de ce ne imitați în toate ca papagalul? Ar fi cu mult mai bine dacă ai fi mai obiectiv în articolele și publicațiile Dtale lăsând la o parte banul lui Iuda care își schimbă părțile mai ales de când ești și director politic... Vezi Doamne!

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN